

Ze bewonen een dubbel huis in de Prinses Beatrixlaan voorheen Verlengde Middenweg en sinds hun eenvoudige weg tot koninklijke laan gepromoveerd is, zijn ze in eigen achting gestegen en hebben aan het simpele nr. 17 en nr. 19 een passende naam gegeven: DE EENE HELFT en DE ANDERE HELFT — het prijkt in forsche zwarte streken op de witgekalkte frontmuur.

Meneer Jansen, van DE EENE HELFT, vindt die naamgeverij nog steeds klinklare onzin, maar heeft er zich niet tegen verzet. „Die vrouwlui motte d'r gang maar gaan, je ken d'r toch niet tegenin praten, en as zoo'n paar letters op de muur ze nou zoo gelukkig maken — fiat, dan kenne ze ze krijge, zoolang d'r maar geen belasting op staat. Ieder z'n zin, en alles voor de vrede!”

DE EENE HELFT heeft een voortuin met gloedroode geraniums op een keurig kortgeknipt grasveld, een haag rhododendrons aan de rechter- en een rij statige zonnebloemen aan de linker zij. Achter de spiegellende erkerramen blinkt een witte weelde van Aronskelken en sterren van Bethlehem, die mevrouw Jansen dagelijks verzorgt en bewondert.

Voor DE ANDERE HELFT prijken bonte asters en viooltjes op een mosvloer en in de breede vensterbank liggen drie vaal-roode kussens: voor Poeleke, Moriaan en Sneeuwvlok. Onder de vensterbank staan drie poese-manden met donzige bedjes, die elke dag met teedere zorg even-in-'t zonnetje-gezet en daarna lekker opgeschud worden.

Het kussen van Poeleke is meestal bezet: de tijd van opwindende muizenjacht en avontuurlijke zwerftochten door donkere nachten is voorbij en vergeten: Poeleke leidt nu het leven van een waardige matrone en heeft alleen nog maar interesse voor de etensbak, de vrouw, en zonnewarmte. Ze erkent Moriaan en Sneeuwvlok niet meer als haar wettig kroost, maar beschouwt die beiden als lastige concurrenten voor de lekkerste hapjes en de zachte schoot van de vrouw. Als particulier sportterrein

heeft ze de tuin van DE EENE HELFT uitverkoren, waarin ze dagelijks eenige malen een plechtige rondgang maakt. Dit heeft gelukkig géén aanleiding tot ongenoegen met de burens gegeven.

„U hebt er toch niks tegen, mevrouw Jansen, dat mijn poes in uw tuin wandelt?”

„Natuurlijk niet mevrouw Smit. Stel je voor! Dat lieve dier doet immers niks geen kwaad en ik ben heelemaal niet schrikachtig voor beeste. As 't niet om de vacantie's was dan namen we zèlf een kat, zoo'n Siamees, u weet wel, met die mooie donkere koppies, echte deftige katten benne dat. Die van u is anders ook een prachtig beest, en zoo mooi geteekend met dat witte beffie. — Dag poesie, is t-ie daar? ja, hij hoort wel dat we 't over hem hebben... kom es bij de vrouw, toe dan, zoete poesie.....”

De groote zwarte kat verwaardigt zich niet, eenige aandacht aan de eigenares van z'n wandelsterrein te besteden en stapt statig, zonder op of omzien, naar het beschutte plekje tusschen de rhododendrons, waar het goed is, siësta te houden.

„Ik ben elke dag weer dankbaar, dat u ook zooveel van poesen houdt, mevrouw Jansen. Anders gaf het maar ongenoegen, want je kunt die dieren niet aan 't verstand brengen, dat ze niet onder de heg magge doorgaan, dat begrijpt u zelf ook wel”.

„Ruzie met je burens! Om zulke stomme beesten — guns mevrouw, hoe komp het bij u op! Ik zeg maar met den Spreukendichter: een goede buur is beter as een verre vriend, en die katten kenne net zooveel over ons erf loopen as ze willen, dat zegt me man ook. We motte met mekaar in vrede leve, d'r is al oorlog genoeg, wat u!”

Wegens verminderde inkomsten heeft mevrouw Smit haar mooie boven-voorkamer verhuurd aan een jongmensch, z'n bezigheden buitenshuis hebbende. „Een buitenkans, mevrouw Jansen. Zóó'n keurig-nette jongeman! Hij werkt op 't gemeente-secretarie en studeert voor burgemeester. 't Is een heele rust,

's nachts een flink manspersoon in huis te hebben, je leest zooveel van diefstal en inbraak, niet dat er bij mij wat te halen is, ik ben per slot weduwe, maar tegenwoordig slaan ze met liefde een mensch dood om een onnoozel dubbeltje. Hier-meneer wou in een nette stand en als 't hem bevalt, blijft-ie tot-ie burgemeester wordt. Nou, u begrijpt dat ik m'n best doe — en dat in deze tijd."

De a.s. burgemeester blijkt een minnaar van drukte en vrolijkheid om zich heen. Als hij thuis komt van z'n voorbereidende studie's op de secretarie, is het, of een orkaan losbarst. Het hek wordt zoo hard mogelijk dichtgeklapt en de voordeur met geweld in 't slot gesmeten. Fluitend en rumoerend beklimt hij de trap, gooit z'n volgepropte aktentasch in een hoek op de grond, loopt met dragonderstappen door z'n salon smakt en smijt aan één stuk met deuren — kortom, z'n joyeuse entrée doet de vloeren van de twee Helften trillen en de beide mevrouwen zeggen: „meneer is weer thuis, dat ken je hooren!"

Even later gilt de radio hartverscheurend en kondigt aan, dat meneer een fleurig muziekje zoekt. Dat laat zich al ras hooren: geen tamme-ouwe-juffrouwen-gezanik, nee! Echte, pittige, gepeperde jazz, hoe hotter hoe beter!

Dan worden de balcondeuren hardhandig opengegooid, zoodat de frissche lucht ongehinderd naar binnen, en de schetterende tonen naar buiten kunnen stroomen.

De heele Beatrix-laan geniet gratis mee van 't concert: vogels schieten verschrikt uit de boomen, voorbijgangers zien verbaasd naar het huis, waaruit zóó'n gebrul komt en de drie poesen draaien onrustig in het venster van de benedenkamer. Als ten slotte een saxfoon z'n jammerlied uitklaagt, wordt het Poeleke te machtig: met de staart omhoog schiet ze bang het open raam bij mevrouw Jansen binnen en kruipt van narigheid in het donkerste hoekje onder de divan. Om kwart voor 2, als het jongmensch weer Secretarie-waarts tigt, valt plotseling groote stilte over beide „Helften", keert de Beatrix-laan in haar vredige dommelstaat en Poeleke op haar roode kussen terug.

's Avonds tegen half 7 herhaalt zich de muzikale opleving, met dit verschil, dat de uitvoering tot middernacht duurt en meneer Jansen een reeks onvriendelijke woorden tegen de tusschenmuur slingert. „Is de vent gek! De heele buurt op zulk draai-orgel-gejank tracteeren! Een mensch ken z'n hersens niet fatsoenlijk bij de Beursberichten houwen! As het vanavond wéér zoo lang duurt, ga jij morgenochtend naar mevrouw Smit en je zegt, dat het uit mot wezen, of anders roep ik de pelisie d'r bij. Dat geduvel".....

„Frederik!" vermaant mevrouw Jansen.

„As ik geduvel zeggen wil, dan zeg ik geduvel. Zorg jij liever dat die vent z'n fatsoen houdt, dat heb ik je nou al drie avonden achter mekaar gevraagd.

Hij ken toch ze ramen dicht doen, as dat ding jankt."

„Ken ik dat helpen! Frederik, wees nou redelijk. Ik heb toch aan mevrouw Smit gevraagd, of zij wou vragen of-t-ie zachter speelde, maar hij wil niet. Hij zee, dat-ie niks voor dat zoete gefiedel voelde, en as t-ie de radio niet kon zette, zooas 't hem bliefde, dan keek-ie liever naar wat anders uit. En de ramen bleven open, want hij zat tòch al de heele dag te stikke in mufte papieren, zee die. Nou, en wat wou jij dan dat mevrouw Smit er tegen dee? Ze vindt het zelf erg genoeg, want d'r poesen worden zoo zenuwachtig van die muziek, maar ze is al lang blij dat ze de kamer an zoo'n net persoon verhuurd heeft."

„Nèt persoon!" smaalt meneer Jansen. „Zeg liever leelijke brulaap, want dat is-t-ie! En zeg hem meteen uit mijn naam, dat het nou uit mot weze met dat gejang bij nacht en ontij, want dat ik anders m'n maatregelen zal nemen, daar ken die van op an. Me geduld is op!"

„Wat voor maatregels?" informeert mevrouw bezorgd. „Je haalt de pelisie d'r toch niet bij?"

„Afwachte! Zel je wel zien. Da's mijn zaak!"

De avond-concerten duren voort en de verhouding tusschen DE EENE HELFT en DE ANDERE HELFT wordt gespannen.

Meneer Jansen dopt niet meer als hij z'n hek binnestapt, ook al zit mevrouw Smit levensgroot in de erker, en mevrouw Jansen ontwijkt op hoog bevel de tuin, als ze merkt, dat er gevaar voor een buurpraatje dreigt. Ook is ze verplicht, Poeleke, Moriaan en Sneeuwvlok met geweld van 't erf te verwijderen, wanneer ze 't wagen, het vijandelijk buurterrein te betreden — wat ze rustig blijven doen, want het vleiend „naar huis, poesie — nee, nee! naar je eigen huis!" klinkt in de kattenoreen als 'n vriendelijke welkomstgroet. Alleen Poeleke krijgt op een avond 'n hevige schrik, als ze door groote, nijldige handen vastgegrepen en vierkant uit het raam gemikt wordt, over de rhododendrons heen.

„Frederik dan toch!" roept mevrouw boos. „Dat arme beest ken er toch niks an doen!"

„Nee!" snauwt meneer. „En ik ook niet — maar ik zal ze!".....

Iedere avond, als de eerste jazztoon door de stilte schettert worden in DE EENE HELFT met veel gerinkel en gekletter àlle deuren en ramen dichtgegooid en dreigt meneer Jansen met de politie. In DE ANDERE HELFT kijkt mevrouw Smit van 't plafond naar de tusschenmuur en van de muur naar 't plafond; ze zoekt vergeefs naar 'n middel om de burenen stilte en rust te bezorgen, zonder den commensaal te verjagen. Onderhand strijkt ze Poeleke kalmeerend over de kop en brult de luidspreker onvermoeid verder...

Een zoele zomeravond, na 'n paar gure regendagen. Het nette jongmensch z.b.b.h.h., betreedt opgewekt

z'n kamer, gooit met één ruk de deuren wagenwijd open, laat een pittig muziekje uit de luidspreker dartelen en gaat in z'n luie stoel voor 't balcon zitten om het maffe secretarie-stof te verjagen door frissche zomer-geuren en verkwikkende jazz... Hij luistert en snuift... snuift nog eens... Z'n gezicht betreft: naast de geur van eiken- en beukenbladeren dringt een vreemd onaangenaam luchtje z'n kamer binnen.

„Bah! Ordinaire koollucht! Zeker uit DE EENE HELFT. Kunnen ze die rommel weer niet overdag koken! Mooie manier om daar 's avonds je burens op te tracteeren!”

Nijdig schuift hij z'n stoel achteruit, gaat in de verste kamerhoek zitten — de onaangename lucht verhuist mee! Hij rookt twee sigaretten om de herinnering aan het onaangename te laten verdwijnen — maar als hij 't laatste peukje de tuin in wipt, waait de kool hem weer tegen — wat een lucht, wat een lucht! En wat een buurt! 't Leek hier zoo netjes — maar schijn bedriegt dat zie je maar weer. Brr... 't is niet om uit te houden! Intense viezigheid... Met 'n klap en afgewend hoofd kletst het jongmensch nijdig z'n balcondeuren dicht en moppert: dat geduvel.....

Mevrouw Smit, met de stofdoek in de hand, zet de volgende morgen de erkerramen open. Een nare, doordringende lucht bereikt opeens haar neus — verschrikt inspecteert ze de manden van Poeleke, Moriaan en Sneeuwvlok... nee, niets! Natuurlijk niets, dat gebeurt immers nooit.....

Ze steekt haar hoofd buiten 't raam, snuift, snuift nog eens — trekt gewind haar neus binnen boord, holt naar de slaapkamer en begiet haar zakdoek rijkelijk met eau de cologne: 4711 — puike waar. Zoo'n lucht! Ontzettend! 't Komt uit de tuin van DE EENE HELFT, dat merk je duidelijk...

Zou...zou...nee! dat is niets voor de Jansens. Maar... Nu mòet meneer-hierboven z'n deuren wel dicht houden, tegen zóó'n luchie kan geen mensch op! De Jansens hebben het gewonnen! Maar of 't middel niet erger is as de heele kwaal? — 't zal bij hun in huis niet te hárden zijn — en dan hun tuin! Zonde van het keurige tuintje — een gasfabriek is er niks bij!

„Frederik”, zegt mevrouw Jansen 's avonds kortdaat, „Frederik, as je wil, dat ik persoonlijk met meneer-van-hiernaast ga spreke, zeg het dan, dan gá ik sebiet, en ik zel me woord góéd doen, dat belof ik je — maar haal me die vieze rommel uit de tuin! Een mensch ze hart draait er finaál van om”.

„Vieze rommel in de tuin?! Waar heb je 't over? En dat mot ik... zeg ben je nou heelemaal betoeterd — ik weet nergens van af. D'r is niks gebeurd — ik heb niks gedaan.”

„Niet?!” vraagt mevrouw, sleept meneer bij z'n arm naar het salon en zet de erkerramen open. „Dáár dan! Ruik zèlf!”

..... en laat een pittig muziekje uit de luidspreker dartelen.

Meneer Jansen spert gedwee z'n neusgaten open en snuift.....

„Mensch! Doe dicht! Wat mankeert je! — waar is me pijp? — brr wat een stank! Da's gemeen goedje daar in de tuin — dacht jij nou, dat ik me èige lucht zoo zou verpeeën?! Dat komt bij de burens vandaan, wat ik je zeg. De katten, mensch! Ze zelle dooie vogels onder de roojedendrons verstopt hebben, of muize. Je heb wel meer beeste die voor de winter verzamelen, hamsteren heet dat. Ik wil dat ouwe merakel van hiernaast niet meer in huis hebben — nee! natuurlijk niet, ik bedoel die smerige kat. Straks sleept-ie nog dooie muizen onder je divan — je mag wel goed opletten. En zeg tegen mevrouw Smit dat ze morgen de heele tuin nakijkt — as 't niet over gaat, mot ze die kattedevinging maar opruime. En de ramen hou je potdicht, begrepen.”

Mevrouw Smit zoekt onder al de asters en violen naar dooie vogeltjes, loert met Argus-oogen aan háár kant van de rhododendronhaag en komt tot de overtuiging, dat de bron der onwelriekendheid bij de burens moet zijn: háár Helft gaat vrij uit.

Het jongmensch van de Secretarie sluit 's middags en 's avonds woedend z'n balcondeuren — en belt ten einde raad wéér z'n hospita.

„Het kòmt van hiernaast, mevrouw en 't wordt met de dag erger. Ik verdraai het om langer in zóó'n atmosfeer te leven — je reinste vergif. Als 't morgenvroeg niet over is maak ik er een politie-zaak van”.

„Gunst meneer, wat een narigheid! Ik heb altijd in vrede met de burens geleefd, mevrouw is zoo'n best mensch, meneer, en meneer is ook niet kwaad, echt niet. Vóór u kwam hebben we nooit iets gehad. — De politie voor de deur! en die arme mevrouw Jansen weet er werkelijk niets van af... Misschien is 't d'r man schuld... Maar meneer... luistert u nu voor

één keer naar een oudere; ik als weduwe zijnde heb veel meegemaakt en ik mag u toch wel wat zeggen? Die zakenmensen benne môe 's avonds en zoo'n man heb toch óók recht op z'n rust. As u nou de radio es zacht zette venavond — toe, probeer u het nou es. Laat de politie d'r asjebliëft buiten meneer, 't is hier altijd een onbesproken nette buurt geweest... As u nou nog één dag geduld wil hebben... u ken het toch probéere!"

Met speurhonden-neus doorsnuffelt mevrouw Jansen haar tuin, zoekt onder de heesters en tusschen de bloemen — hiër, in deze hoek móét het zijn — 't is afschuwelijk!... hier ergens bij de rhododendrons! Er móéten dooie vogels of muizen weggestopt zijn.....

Niets te bekennen — niëts! Alleen drie reusachtige paddenstoelen, net omgekeerde schoteltes op dikke stelen... die waren er 'n paar dagen geleden nog niet.....

Opeens krijgt ze een helder moment: stinkzwammen! Die bestaan! Vast! Ze heeft ze wel eens op 'n Verkadesplaatje gezien..... zijn dit ze?...

Voorzichtig stoot ze met de punt van haar huis-

pantoffel tegen de dikke steel — de paddenstoel slaat om en mevrouw Jansen vlucht weg, handen voor de neus!

Een paar tellen later verschijnt ze weer in het strijperk, gewapend met „4711” en de kolenschop. Binnen een minuut loopt ze als overwinnares naar het schuurtje, de volgeladen schop zoo vér mogelijk vooruit en het hoofd afgewend.

Trots deponeert ze de drie reuze-zwammen in de vuilnisemmer en klapt haastig het deksel en de schuurdeur dicht.

De grond, waaruit nog steeds een kwade reuk opstijgt begiet ze royaal met water en 4711.

Iedere avond snuift het jongmensch, in z'n luie stoel voor de open balcondeuren, de heerlijke zomergeuren met volle teugen op en zet volgens belofte, z'n radio zacht.

Beneden hem, in de erker genieten mevrouw Smit, Poeleke, Moriaan en Sneeuwvlok met gesloten oogen van de avondvrede.

Meneer Jansen, onder de schemerlamp, spelt de beursberichten.

FRIEDA VAN FELDEN.

EEN FRUITPRAATJE

Langzamerhand zal een ieder reeds weten, dat vruchten een groote rol spelen in de geschiedenis der gezondheidsleer. Een vruchtenkuur, speciaal een druivenkuur, doet vaak wonderen bij storingen van het geheele organisme. Heel vaak zijn storingen op lichamenlijk of geestelijk gebied, een leelijke tint, vet haar en puistjes, het gevolg van een slechte spijsvertering en daarom past men tegenwoordig meermalen appelkuren toe bij acute darmziekten. De bepaald uitstekende inwerking van appelen op het spijsverteringsproces en de zuiverende en genezende werking op het geheele organisme, is toe te schrijven aan de kleine hoeveelheid eiwit en de vruchtenzuren van de appel, die de ontwikkeling der ziektekiemen tegenhouden. Daar vruchten over het algemeen weinig eiwit en veel zure stoffen bevatten, is een vruchtenkuur een uitstekende en absoluut gevaarlooze remedie tegen vetzucht.

Vruchtensappen hebben, zoowel op de darmen alsook op de nieren, een heilzame uitwerking en het ge-

beurt heel vaak, dat lijders aan jicht, ischias en rheumatiek met een, door den medicus voorgeschreven vruchtenkuur, geheel van hun lijden worden verlost. Doordat het gebruik van veel en rauw fruit zoo heilzaam is voor de darmwerking, wordt daardoor vanzelf ook de gelaatskleur frisch.

Vruchten in verschillende vorm genomen, werken aanvullend en tevens preventief. Sommige mensen beschouwen echter vruchten nog steeds als „weelde” en als gevolg daarvan wordt alleen op Zondag de maaltijd besloten met fruit. Dat dit niet juist is, behoeft ik bijna niet te zeggen. Het eten van fruit is absoluut geen „luxe”, maar een noodzakelijkheid, die bijdraagt tot de algemeene gezonde toestand van het organisme. Hardnekkige

stoppingen met al de gevolgen van dien, worden vaak genezen met een uitsluitend vruchtendieet. Menschen die veel rauwkost en veel vruchten gebruiken, zijn zelden of nooit lijders aan te hooge bloeddruk. Deze kwaal wordt door de moderne geneeskunde ook bestreden met een dergelijk dieet.

Des morgens, een kwartiertje voordat men ontbijt is het zeer aan te bevelen om het sap van een uitgeperste sinaasappel te drinken. Trouwens alle vruchtensappen verdienen aanbeveling en worden zelfs door menschen met zwakke magen uitstekend verdragen. Als men een rauwkost schotel wil klaar maken moet men er echter zeer goed op letten, dat men een roestvrije rasp voor het fijnmaken der vruchten gebruikt.

